

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Η ΑΔΕΛΦΗ ΒΕΑΤΡΙΚΗ

(Μυστήριο μονόπρακτο, θγαλμένο από ένα Φλαμανδικό θρύλο του 12ου αιώνας)

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΑΔΕΛΦΗ ΒΕΑΤΡΙΚΗ, ΜΙΑ ΑΓΝΩΣΤΗ, ΑΔΕΛΦΗ ΒΕΡΟΝΙΚΗ, ΑΔΕΛΦΗ ΡΟΖΑ, ΑΔΕΛΦΗ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ, ΑΔΕΛΦΗ ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΚΑΙ ΑΛΕΞΣ ΚΑΛΟΓΡΗΣ. Το Έργο διαδραματίζεται σ' ένα μοναστήρι της Βροεάντης, κατά τον 13ο αιώνα. Η σκηνή παριστάνει τους δροσρούς και γαλήνιους κήπους του μοναστηριού. Στο βάθος ένα παρεκκλήσιον, στο βάθος του οποίου φαίνεται ο θώκος της Παρθένου.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Η Άδελφή Άγγελική, η Άδελφή Μαργαρίτα και η Άδελφή Ρόζα, νέες και δροσερές όλες, περιφέρονται μαζί με μερικές άλλες μοναχές στον κήπον. Μέσα στο παρεκκλήσιον φαίνεται μια άλλη μοναχή που ταχτοποιεί τὰ άνθη και τὰ κέρια του θωκου της Παρθένου.

ΑΔΕΛΦΗ ΑΓΓΕΛΙΚΗ. — Άδελφές, τί άπόγινε αυτή η δυστυχισμένη;

ΑΔΕΛΦΗ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Εδόξασε τάχα ο Θεός να γλυκιάνη λίγο τούς πόνους της;

ΑΔΕΛΦΗ ΡΟΖΑ. — Η άδελφή Βερονίκη ήταν κοντά της. Δεν υπόρσα να τή δω. Μά έμαθα πός ο πυρετός την άρσησ την περασμένη νύχτα, κατά τίς τρείς. Φαίνεται σάν να ξαναάσταυτη. Σήμερα έγραψε... Κ' η άδελφή Βερονίκη της έδωσε, άνάμεσα στ' άλλα και τὸ θαυματουργό χυμό πού μόνο αυτή ξέρει να φτιάχνει από βότανα.

ΑΔΕΛΦΗ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ (χαμογελώντας). — Πραγματικά, είναι θαυματουργός αυτός ο χυμός;

ΑΔΕΛΦΗ ΑΓΓΕΛΙΚΗ. — Τί άλλόκοτη περιπέτεια, άδελφές μου, ο έρχομός αυτής της Ξένης στο μοναστήρι μας!

ΑΔΕΛΦΗ ΡΟΖΑ. — Ο Θεός την άδήγησε εδώ για να την σώσει... Πήθανε από την κόρασα και την πείνα!... Τὰ κόκαλά της λάνθανε να τρητισούν την έσπεριδικά της... Είχε σωριαστή άναίσθητη στην πόρτα του μοναστηριού μας, σάν ένα συντόμιμο πού τὸ ριχώνουν στη στεριά τὰ ναυάγια... Η άδελφή Ουρσούλη μάλιστα η θυρώχος μας, τή γέμισε για πεθαμένη. Μά η άγία μας ήγουμένη πρόσταξε να την περισώλλεσουμε και να την περικληθούμε... Πόσο θά ήθελαι να μάθοι την ιστορία αυτής της γυναίκας!

ΑΔΕΛΦΗ ΑΓΓΕΛΙΚΗ. Κι' εγώ... για να συμπνεύσω περισσότερο τίς δυστυχίες της.

ΑΔΕΛΦΗ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Κι' εγώ... για να εύχαριστήσω τὸ Θεό πού μάς προστατεύει από κάθε δυστυχία.

ΑΔΕΛΦΗ ΡΟΖΑ. — Κι' εγώ... για να μάθοι!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Η Ίδιες κ' η Άδελφή Βερονίκη, λίγο πὸ ηλικιωμένη με παρουσιαστικό κάπως αίσθητό.

ΑΔΕΛΦΗ ΒΕΡΟΝΙΚΗ. — Άδελφές μου, πάλι φλέαρος είστε σήμερα... Αυτό δεν είνε σισιά... Αντί να φραχίζετε, σάν κοσμικές δεσποινίδες, καλύτερα θα ήταν να προσεύχατε...

ΑΔΕΛΦΗ ΑΓΓΕΛΙΚΗ. — Μιλούσαμε για' αυτήν την Ξένη...

ΑΔΕΛΦΗ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Τη συμπνεύσαμε!...

ΑΔΕΛΦΗ ΒΕΡΟΝΙΚΗ. Προσεύχαστε για' αυτήν και σπαίνετε...

ΑΔΕΛΦΗ ΡΟΖΑ (μ' άδωότητα). — Άλήθεια, άδελφή Βερονίκη ο χυμός τών χόρτων ο ένοος σας την έκανε καλά;

ΑΔΕΛΦΗ ΒΕΡΟΝΙΚΗ (της άποιας τὸ πρόσωπο φροτίζεται έξωθεν). — Μόλις ήπτε τὸ χυμό πού της έδωσα, ο πυρετός της έπαιε... Όταν ξαναέμε πάλι, η δυνάμεις της ξαναγύρισαν... Καί με την τρίτη δόση, ζήτησε τὰ ρούχια της και τὰ φράσσε μόνη της.

ΑΔΕΛΦΗ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Μα αυτό είνε θαύμα!

ΑΔΕΛΦΗ ΒΕΡΟΝΙΚΗ. — Μήπως είνε η πρώτη φορά πού γίνεται αυτό τὸ θαύμα με τὸ χυμό μου... Καί τίς προδίλες ο χυμός μου έκουσε τόν πυρετό της άγίας ήγουμένης... Θυμάστε; Θεορά υσε έπίσης την πληγή της άδελφής Ουρσούλης, τούς πόνους της; ά εκαςής Ναταλίας, τού... Γιατί χαμογελάς, άδελφή Ρόζα; "Εκείνη τή στιγμή, η μοναχή πού σόλιζε τὸ κεφάλι της Παναγίας μέσα στο παρεκκλήσιον, περνεί άρρα, με τὸ θωκό σκυρτό, με μάτια χαμηλωμένα.

ΟΛΕΣ ΜΑΖΥ. — Ά!... Η άδελφή Βεατρίκη... Χαίρε, άδελφή μας!

ΑΔΕΛΦΗ ΒΕΑΤΡΙΚΗ (κατάκοντάς της). — Ο Θεός μαζί σας, άδελφές μου!... (Προσπερνάει, ενώ όλες την κοιτάζουν με δέλεματα γεμάτα σπασμού).

ΑΔΕΛΦΗ ΒΕΡΟΝΙΚΗ. — Η άδελφή Βεατρίκη είνε ένας άγγελος τὸν ουρανόν!...

ΑΔΕΛΦΗ ΡΟΖΑ. — Όταν αυτή περνά, νοιώθει κανείς τόν έναπό τον καλύτερο.

ΑΔΕΛΦΗ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Πιό πιστό...

ΑΔΕΛΦΗ ΑΓΓΕΛΙΚΗ. — Πιό εύνημαμένο...

ΑΔΕΛΦΗ ΒΕΡΟΝΙΚΗ. — Πιό γλυκό...

ΑΔΕΛΦΗ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Αισθανόσαστε αυτό τὸ άρώμα πού άρρησε στο πέραςμά της;

ΑΔΕΛΦΗ ΡΟΖΑ. — Ναί... ένα άρώμα ορόδων...

ΑΔΕΛΦΗ ΑΓΓΕΛΙΚΗ. — Όχι, ένα άρώμα βιολέτας.

ΑΔΕΛΦΗ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Όχι... ένα άρώμα πού δεν μπορεί να προσδιοριστή...

ΑΔΕΛΦΗ ΒΕΡΟΝΙΚΗ. — Ξέρω πός μόνο μερικές άγιες έχουν αυτό τὸ χάρισμα... Μά η άδελφή Βερονίκη δεν έχει αναγνωριστή άόσμη άγία...

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Η Ίδιες και η Άγνωστη, χλωμή, παραμένη, φταχικά ντυμένη.

ΑΔΕΛΦΗ ΡΟΖΑ. — Νά η δυστυχισμένη αυτή γυναίκα!...

ΑΔΕΛΦΗ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Έγινε καλά...

Η ΑΓΝΩΣΤΗ (πλησιάζοντας). — Άδελφές μου σάς εύχαριστώ για την φιλoxενία σας...

ΑΔΕΛΦΗ ΑΓΓΕΛΙΚΗ. — Δυστυχισμένο πλάσμα!... Δεν θα υρώσετε να φύγετε έτοι.

ΑΔΕΛΦΗ ΡΟΖΑ. — Πού θα πάτε;

ΑΔΕΛΦΗ ΒΕΡΟΝΙΚΗ. — Περιμένετε τουλάχιστον την άπόφαση της άγίας μας ήγουμένης.

Η ΑΓΝΩΣΤΗ (γλυκά καττάζοντας γύρω της με ύφος δειλό και φοβισμένο). — Θα ήθελαι να φύγω...

ΑΔΕΛΦΗ ΒΕΡΟΝΙΚΗ. — Δεν ήπστε εύχαριστημένη άι τίς λεπιοήσεις μας;

Η ΑΓΝΩΣΤΗ. — Είμαι κατανονημένη για' αυτές και σάς εύχαριστώ από τὰ βάθη της ψυχής μου!

ΑΔΕΛΦΗ ΡΟΖΑ. — Σας περιμένουν ποιηνάει!... Έχετε οικογένεια!...

Η ΑΓΝΩΣΤΗ. — Ό! όχι! Δέν έχω κανένα!... Δεν έχω ούτε με ά καρδιά πού να με πανά στον άπέραντο αυτό κόσμο!

ΑΔΕΛΦΗ ΒΕΡΟΝΙΚΗ. — Μείνετε... τουλάχιστον *δς δου ή ήγουμένη...

Η ΑΓΝΩΣΤΗ. — Δεν μπορώ!... Δεν μπορώ! (Κλαίει...)

Η ΝΕΑΡΕΣ ΑΔΕΛΦΕΣ (κατάκοντάς την κρυφά). — Ό! τὸ φτωχό πλάσμα!...

Η ΑΓΝΩΣΤΗ (άπό μέσα της). — Άν ήξεραν!... Άν άναεάλιταν!... Ό! η άναμνήσιες μου ξαναάχονταν όλες μαζί... Έχουν τή γλυκά τών περιτριών και τὰ νύχια τών γερασίων... Αναγνωρίζω τὰ γλυκά άρώματα ατόν τών δέντρων. Τίποτε δεν άλλαξε άν και περάσανε δεκατίσσερα χρόνια άπτότου... Καί η πόρτα, η πόρτα τὸν παρεκκλήσιον, άι' όπου ένα δράκον... (Κρυβεί τὸ πρόσωπό της μέσα στα χέρια της). Όχι, δεν άντεχο πάλι!... Πρέπει να μάθο... Η άδελφή Βερονίκη άπεκαρπένεται... Αυτή ήταν έδώ και πρό δεκατίσσερων χρόνων... Μά αυτές η νεαρές άδελφές ήσαν άκόμα μερές παιδιόλες, δεν θά ύποναστούν τίποτε, άν τίς ρωτήσω... (Ανανά). Άδ ήλρες μου...

ΟΙ νεαρές άδελφές πού είχαν άποκακρυνθή διακριτικά, άφροντας την άγνωστη πους άνειροπολήσεις της, την ξαναπαρλάρουν.

ΑΔΕΛΦΗ ΡΟΖΑ. — Τί μπορούμε να κάνουμε για να σ' άνακουφίσουμε!...

ΑΔΕΛΦΗ ΑΓΓΕΛΙΚΗ. — Πάρτε να κλάτε... Θα προσευχηθούμε για σά... και η Παναγία θα σας βοηθήση.

Η ΑΓΝΩΣΤΗ. — Η Παναγία!...

ΑΔΕΛΦΗ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Δεν προσεύχατε ποτέ στην Παναγία;

Η ΑΓΝΩΣΤΗ. — Ό! πάλι προσεύχαιμ... κάθε δράδου... πριν κλείσω τὰ μάτια μου...

ΑΔΕΛΦΗ ΡΟΖΑ. — Τότε γιατί ν' άπελπίεσθε!... Δεν έχετε άόσιες για τὰ γλυκά της θαύματα.

Η ΑΓΝΩΣΤΗ (εργά κοινώντας τὸ κεφάλι της). — Ένα θαύμα για μένα! (Ανανά). Συγχωρήστε με, άδελφές μου, για' αυτό πού θα σας πω. Μου διηγήθηκαν, άλλοτε, με άπαράδοξη ιστορία...

Η ΑΔΕΛΦΕΣ. — Μία ιστορία!...

Η ΑΓΝΩΣΤΗ. — Ναί... για' αυτό τὸ μοναστήρι...

ΑΔΕΛΦΗ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Σίγουρα θα γελίστε... Έδώ όλες η μέρες είν' όμοιες, άγνές και καθαρές, σάν τίς χάντρος ενός ροζαριόν...

Η ΑΓΝΩΣΤΗ. — Η ιστορία αυτή έγινε πρό δεκατίσσερων χρόνων...

ΑΔΕΛΦΗ ΡΟΖΑ. — Εμείς τότε είμαστε άκόμα πάλι μερές...

ΑΔΕΛΦΗ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Η άδελφή Βερονίκη θα μπορούσε να σας πληροφορήση σχετικάς με' αυτήν την ιστορία... Αυτή ήταν και τότε έτώ...

Η ΑΓΝΩΣΤΗ. — Όχι... Άκούστε... Υπήρχε έδώ μία

«να μοναχή... 'Η αδελφή Βεατρίκη...
ΑΔΕΛΦΗ ΡΟΖΑ. — Ναι, ή αδελφή Βεατρίκη. Τό Ξέρουμε... Μά τί θέλετε να πείτε για την αδελφή Βεατρίκη ;
Η ΑΓΝΩΣΤΗ. — Μού είπαν πώς Ήγνε κρατά... κάποιο θρόνι... για ν' ακολουθήση έναν άντρα... Κι' από τότε δέν την Ξαναείδε κα- νείς έδώ !...
Η ΜΟΝΑΧΕΣ (ώλες μαζί, θυρόζοντας μιά κραυγή). — "Ω ! δ ! δ ! (Σταυροσκοπούντα και φρονούν σαν τρομαγμένα περιστέρια).
Η ΑΔΕΛΦΗ ΒΕΡΟΝΙΚΗ (πλησιάζοντας). — Τί συμβαίνει ;
Η ΜΟΝΑΧΕΣ (ώλες μαζί). — 'Α! αδελφή μας !... 'Αγαπητή μας αδελφή !... 'Ο Πονηρός !...
ΑΔΕΛΦΗ ΒΕΡΟΝΙΚΗ (κυτάζοντας γύρω της τρομαγμένη). — 'Ο Πονηρός...
ΑΔΕΛΦΗ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — "Ω!... Κατηγόρησαν την αδελφή Βεα- τρή ότι Ήγνε ένα θρόνι άπ' τού μοναστηρι μ' έναν άνδρα !... Φρί- κη !...
ΑΔΕΛΦΗ ΒΕΡΟΝΙΚΗ. — Ποιός τσίμωσε να τό πη αυτό ;
Η ΑΓΝΩΣΤΗ (τρέμοντας και άποσταστικά). — 'Εγώ ! 'Ετσι μού είπαν.
ΑΔΕΛΦΗ ΒΕΡΟΝΙΚΗ. — Νομίζω πώς παραμυδός ! Μή λέτε τέ- ταια πράγματα για μιά άγία αδελφή... 'Αλλοιώς θα σέ πετάξω Ξω...
'Η αδελφή Βεατρίκη, δεκατέσσερα χρόνια τώρα πού θροισεται έ.δ., δέν παραδέχεται τά άγια καθήκοντά της, ούτε για μιά στιγμή... Δέν υπά- ρχει πού άξια γυναικα άπ' αυτήν σε όλα τά μοναστήρια της Φλάνδρας και της Βραβάντης...
Η ΑΓΝΩΣΤΗ (άπό μέσα της). — Τί άκούω ; Μήπως τρελλάθη- κα !... (Φρονεί τού χέρι της στο μέτωπό της).
ΑΔΕΛΦΗ ΒΕΡΟΝΙΚΗ. — Σε συγχωρώ επειδή Ήχεις πιστώ... Ζή- τηση συγγνώμης από τού Θεού, γιατί είλες τέτοια φριχτά λόγια...
Η ΑΓΝΩΣΤΗ (τρέμοντας). — "Όστε ή' αδελφή Βεατρίκη είνε... είνε άόμοια έδώ ;
ΑΔΕΛΦΗ ΡΟΖΑ. — Καί δέβαια είνε !
ΑΔΕΛΦΗ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ (δείχνοντάς της μακριά την αδελφή Βεα- τρήκη). — Κυτάξτε !
'Η αδελφή Βεατρίκη σιωπώλη, περνάει από εάθος τού κήπου. 'Η άγνωστη σηκώ- νεται και την κυτάζει μιά άπερίγρηστη κατόπληξι.

Η ΑΓΝΩΣΤΗ (άπό μέσα της). — "Ονειρεύομαι χωρίς άλλο... "Ω! Τί τρομερό όνειρο ! 'Η αδελφή Βεατρίκη !... Ναι... Ναι... Τά χρο- νία μούλες την άλλαξαν !... Μονάχα τού χρόμα της Ήγνε πού κλειδί... Τού άντιστημα, τά χαρακτηριστικά, τού περλάτμα δέν άλλαξαν... 'Ετσι ήταν, Έτσι ήμουν... και τότε ('Η μοναχές άρίνωμα, μιά-μιά, τού ο- βάλλι... Η μέρα σβόνει... Η άγνωστη, βλέποντας πώς έμεινε μόνη, λέρπει γονατιστή). "Ω! Θεέ μου ! "Αν όνειρεύομαι, Ξύπνησέ με !... 'Η καρ- δια μου κομματιάζεται... "Αν είμαι άόμοια τού άθώου, τού άγνού πλάσμα τού παρελθόντος... Ξύπνησέ με... "Αν αυτά τά φριχτά δεκατέσσερα χρό- νια ήσαν ένα όνειρο ; Ξύπνησέ με... "Ω! Ξεχάστε ! (Παραμένει γονα- τιστή, άόνητη κυτάζοντας την ά- δελφή Βεατρίκη πού πλησιάζει από τού βάθος τού κήπου). "Αν Ήδεται μιά π θαμμένη να πλησιάζη... δέν θα Ξαφναζόμουν τόσο !... Πώς μπορώ να βλέπω τόν έ α υ τ ό ν μ ο υ να πλησιάζη έμένα την ίδια... ('Η αδελφή Βεατρίκη πλησιάζει άρ- γά).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ
Η ΑΓΝΩΣΤΗ, ΑΔΕΛΦΗ ΒΕΑΤΡΙΚΗ
'Η αδελφή Βεατρίκη πλησιάζει κι' άγ- γίζει την άγνωστη. 'Εκείνη πετιέται ά- πώμα και τραβιέται πίσω τρομαγμένη.
ΑΔΕΛΦΗ ΒΕΑΤΡΙΚΗ. Βεατρί- κη !
ΑΓΝΩΣΤΗ — "Ω μυστηριώ- δες φάντασμα !... Μιέ Ξέρεις λουπόν!... "Ακουσε όποια κι' άν εί- σα !... "Ακουσε με... 'Η καρδιά μου άνοίγει σαν πληγή. Ναι ! Βεα- τρήκη είνε τού όνομά μου. Πρώ δε- κατέσσερων χρόνων ήμουν μοναχή σ' αυτό τού μοναστηρι... Μά ό Σα- τανάς μ' έβάλε σέ πειρασιό... Λη- ψήσμενα τούς δρομας μου και ένα- λησα να φτάω άκολουθώντας έναν Ισπότη πού άγαπούσα... "Εβγαλα τά άγια ρούχα μου... Τά άποθεσα σ' αυτόν τού δομά... (Δείχνει τού δομά της Παναγίας στο βάθος της έκ- κλησίας). Κρέμασα τά κλειδιά μου στο άγαλμα της Παρθένου, γιατί Έκανα καθήκοντα σπουδαία... Κι' Ήφρα... Ήφρα άκολουθώντας αυτόν πού άγαπούσα και πού με πα- ράτησε σέ λίγον χωρό... 'Ο δαιμό- νιος με είχε κυριεύσει... Από τότε ή άμαρτία μου ήσαν άναφίσητες κι' ή δοκιμασίες μου τρομερές... Σέχα- σα τού Θεού... Καί όμως, ποτέ μισο

στά δεκατέσσερα αυτά χρόνια, δέν έπαυα ποτέ να επικαλούμαι την Παρθένω Μαρία. "Αλλοιμονό !... Πώς μπορεί να μέ συνδράμη έμένα την επισοχή και την αμαρτωλή...
ΒΕΑΤΡΙΚΗ. — Βεατρίκη ! 'Εάφρος !... 'Η μετάνοια Ήξαγνήζε τις άμαρτίες.
ΑΓΝΩΣΤΗ. — "Ω ! άν ή μετάνοια μπορούσε να Ήξαγνή- ση και τις δικές μου ! Τώρα δέβαια θα προτιμούσα να μού 'ήγνον τού κεφάλι με μιά φομαρία παρα να Ξανακάνω τά σφάλματα τού παρελθόν- τος... 'Εκλαφα για αυτά μέρα και κήτμα και τά δάκρυα τών ματιών μου στέγνωσαν... Τότε, έννοιαση την έπαθια να Ξαναδώ τού μοναστη- ριού... Αυτό ήταν για μένα ένας φόβος και μιά έλλπδα συγχρότως... Μά δίμα, σαν αυτή πού μιάς βουαίνει στον πυρετό... Ποιός θα μπορούσε να μ' άναγνωρίσει σκακαμένη και άθλια, όπως είμαι !... Όπως τού πλη- γωμένο πουλί Ξαναγυρίζε στη φωλιά του, σιχθήκα ως έδώ. Περπά- τησα σέ δρόμους μεγάλους και γεμάτους πέτρες... Ξητιανεύοντας τού φωμαί μου. "Ενα θρόνι, άπκαμωμένη, σκουιστρια τέλος στην πόρτα αυτού τού μοναστηριού. "Ηδ' έλα να τού Ξαναδώ και να κλειώ χωρίς να μέ δούν. Μά ή δύναμις μου μ' έγκαταλείφω και λιποθύησα... 'Ο- ταν συνήδα, είδα τις μοναχές πού με είχαν μαζέψα, να μέ περιστοχιζούν. "Αναγνωρισά άρεατές άπ' αυτές... Μια καμιά δέν μ' άναγνώρισε έμέ- να. Μά πού είσαι σου ; ... "Ω! πού είσαι !... Ποιά είσαι σου πού πη- ρες τή θέα μου έδώ μέσα και τού πρόσωπό μου ; Είσαι τού φάντασμα της άρετής μου και της άγρότητός μου ; Είσαι ή συνέψις μου !... 'Η είσαι ένα όνειρο, μιά παραίσθησι τού πυρετού μου !... 'Είλεος, μιά μου !...
ΑΔΕΛΦΗ ΒΕΑΤΡΙΚΗ. — Βεατρίκη... Ξαναπέτ' την προσευχή πού έλεγες κάθε θρόνι...

ΒΕΑΤΡΙΚΗ. (Προσέχεται κυτάζοντας την αδελφή Βεατρίκη, σαν μαγνητισμένη από τή γλυκειά της φωνή). "Ω Παρθένω Μαρία, άσπλη και άμομη, προσευχού για μιάς πού καταφεύγει σε σενα. "Άμωιας μιά σφονια λαμής άπλυντας σαν ρυσοτράφους γόμα άπ' τού κεφάλι της αδελφής Βεατρίκης κι' ή Βεατρίκη άκούει αυτά τά λόγια να θγαί- νουν από τού στόμα της:
'Ενωάκα, έθρήνησε τόσο, ώστε ή Μαρία σέ λιπήθηκε κι' εδόκισε να Ξητήση από τόν Υίο της τή συγγνώμη σου... Βίωσαν για Ξανατάξη τή θέα σου σ' αυτό τού μοναστηριού... "Όλα τά ρούχα σου θα τά βρής έπάνω στο δομά: τόν πεπλό σου, τού φορέμα σου, τά σανδάλια σου. Μπρος να τά φρεσές άφοδα, ευχαιρότωνα την Παρθένω Μαρία... Τά κλειδιά της εκκλήσεως πού τά κρέμασες μετροστά στην είκονα της τή κήτμα της άναχωρήσεως σου, σου τά φράζε... Καθαρίσον από τά άμαρτήματα σου με τή μετάνοια και μη μιλής σε κανέναν, εκτός από τόν πνευματικό σου, για τού θαύμα πού Ήγνε για σενα... Κανείς, μέσα σ' αυτά τά δεκατέσσερα χρόνια δέν άντελήφθη την άποσινα σου... 'Η Παναγία σέ λιπήθηκε τόσο, ώστε επύρε τή μορφή σου κι' Έκανε όλα τά καθήκοντά σου σ' αυτό τού μοναστηρι, περμεμόντας σε πάντα να Ξαναγυρίζεις... Να τί Έκανε για σενα ή δαυλίσα τών οθανών...»
ΒΕΑΤΡΙΚΗ (εστασιάζει). — "Ω σφονια μητέρα !... Καταφέ- ρω τών άμαρτωλών !... "Αδούιας κλειδομένης !... 'Η όρη της μοναχής θαλόνεται, υπερ- βύεται, χάνεται μυστηριώδως. 'Η ά- δελφή Βεατρίκη Ξαναβρίσκει μόνη.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ
Η ΒΕΑΤΡΙΚΗ, ΜΟΝΗ
ΒΕΑΤΡΙΚΗ. 'Ηταν τάχα όνει- ρο !... "Ενα γλυπό όνειρο μετά τόν εμφιάτη ; "Όχι... 'Εκείνη ή- ταν έδώ σ' αυτή τή θέσι. 'Η φωνή της πού γλυκειά από μιά μακρι- νη μελωδία άντηχει άόμοια σ' α- τιά μου... "Ενα άρωμα άγνωστο στη γη κωματίζει σ' άχνάρια τών ομιάντων της... 'Η Παρθένω Μα- ρία ήρε τή μορφή μου, τή μορφή της αδελφής Βεατρίκης... 'Η Παρθένω Μαρία, γλυκειά ύπερο- νητική, περιμένη την επιστροφή μου έδώ, δεκατέσσερα διόκληρα χρόνια !... "Αν δέν με Ήγγέλασε ένα όνειρο, θα Ξαναβρό τά ρούχα μου τής μοναχής. (Μπαίνει στο παρεκκλήσιο και κυτάζει μ' άγα- νία έπάνω στο δομά). Θαύμα ! Νά τά ρούχα μου ! Με πρόσταζε να τά Ξανακορέσω... "Ας γίνη τού θέλημά της και άς είνε τού όνομά της εύλογημένο εις τους αιώνας τών αιώνων !...
Φοράει τά ρούχα της μοναχής και γο- νατίζει μπρος στο δομά ευθειμένη σε μιά άπέρανη έκστασι...

ΦΩΝΕΣ ΑΠ'ΕΛΩΝ (άπό τόν θάλο τού ναού). — Χαίρε, Μαρία Κεχαρισμένη !... Χαίρε !... Χαί- ρε !...
ΑΥΛΙΑ

Χαίρε Μαρία Κεχαρισμένη.